

ΛΥΔΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

Ταξιδεύοντας
στη θάλασσα της Ύψους

ΚΕΔΡΟΣ

Λυδία Βασιλειάδη: *Ταξιδεύοντας στη θάλασσα της Ίου*

ISBN 978-960-04-5556-4

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Πατεράκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Λυδία Βασιλειάδη*, 2026

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε.*, 2026

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στο Ζουζούκι, με τη σπάνια ευγενική ψυχή. Όπου
κι αν βρίσκεται τώρα.*

*Στον πατέρα μου, που μου έδωσε τη δυνατότητα να
ονειρεύομαι.*

I

*Atque in perpetuum, frater, ave atque vale.
(And forever, brother, hail and farewell).*

Catullus, *Carmina* 101

Ο Πίτερ βρισκόταν στο επάνω κατάστρωμα του πλοίου. Ακουμπούσε με όλο του το βάρος στην κουπαστή και χάζευε τον ορίζοντα, ο οποίος φαινόταν αγνά λόγω της ζέστης στην ατμόσφαιρα.

Ο καρπός του καιγόταν, όμως είχε απορροφηθεί τόσο πολύ κοιτάζοντας τη θάλασσα του Αιγαίου, η οποία ενωνόταν με τον ουρανό, ώστε δεν το είχε αντιληφθεί. Στεκόταν σαν μαρμαρωμένος – σαν να φοβόταν πως, αν κουνηθεί έστω και λίγο, η μαγεία θα χαθεί. Ήταν μια στιγμή πλήρους ευτυχίας. Ο ήλιος τον έκαιγε, αλλά το αεράκι δρόσιζε απαλά τα μάγουλά του. Ο έντονος ήχος των νερών που παραμερίζονταν από τη βίαιη εισχώρηση της πλώρης στη θάλασσα – μιας θάλασσας που ενωνόταν με τον ουρανό – τον συνόδευε, νανουρίζοντάς τον.

Ήταν τέλη Ιουνίου, και η καλοκαιρινή περίοδος στις Κυκλάδες είχε ήδη ξεκινήσει. Ο ήλιος ακτινοβολούσε στο καταμε-

σήμερο. Τι κάνει τόση ώρα ο Ντίτερ; Πολύ αργεί, σκέφτηκε ο Πίτερ για τον φίλο του, που είχε κατέβει εδώ και ώρα στην καντίνα του πλοίου για να πάρει καφέδες και σάντουιτς.

Γύρισε το βλέμμα του για μια στιγμή στο πλάι. Την προσοχή του είχαν τραβήξει τα πόδια μιας κοπέλας που είχε σταθεί αθόρυβα δίπλα του. Παρατήρησε τα δερμάτινα σανδάλια, τα οποία ανήκαν, όπως διαπίστωσε, σε μια όμορφη ύπαρξη με ξανθά μαλλιά και κοτσιδάκια. Εκείνη στάθηκε πλάι του για να αγναντέψει το απέραντο πέλαγος που απλωνόταν μπροστά τους.

Πριν όμως προλάβει να της πιάσει κουβέντα, εμφανίστηκε ο Ντίτερ κρατώντας έναν δίσκο με καφέδες και δύο σακουλάκια με σάντουιτς.

«Κι έλεγα πού είσαι τόση ώρα!» του είπε με αυστηρό ύφος ο Πίτερ, σμίγοντας τα φρύδια του.

«Είχε τεράστια ουρά στο καφέ του πλοίου και περίμενα πολλή ώρα», απάντησε ελαφρώς θιγμένος ο Ντίτερ, καθώς είχε κουραστεί από την ορθοστασία. Δεν του άρεσε το επικριτικό ύφος του φίλου του, ο οποίος δεν είχε ιδέα τι γινόταν κάτω στην καντίνα. «Σου πήρα σάντουιτς με ζαμπόν και τυρί· ήταν το πιο απλό», συνέχισε και του το έδωσε. «Πάρε και τον εσπρέσο σου», πρόσθεσε, ενώ του έτεινε το κυπελλάκι με τον καφέ.

«Ευχαριστώ!» απάντησε χαμογελώντας ο Πίτερ.

Οι δυο τους γνωρίζονταν από παλιά, από τότε που πήγαιναν σχολείο στο Ανόβερο, την πόλη όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Πλέον ήταν δύο όμορφοι νέοι άντρες, τριάντα τεσσάρων ετών ο Ντίτερ και τριάντα τεσσάρων και μισό ο Πίτερ. Ήταν και οι δύο ψηλοί, αθλητικοί και ξανθοί. Ο Πίτερ ήταν λίγο πιο κοντός, με πλατύ στέρνο και δυνατά πόδια, και πιο νευρικός και ανυπόμονος από τον Ντίτερ. Είχε πράσινα μάτια και θεληματικό πιγούνι. Τα μαλλιά του ήταν ίσια, πυκνά και έφταναν μέχρι τους ώμους του. Από την άλλη, ο Ντίτερ ήταν ένας ήσυχος τύπος, χαλαρός και μετρημένος. Ήταν κατάξανθος, με κοντά, ίσια μαλλιά, σαν πρόκες, μουσάτος και κομψός. Είχε γαλάζια μάτια και ωραία χαρακτηριστικά. Ίσια μύτη και όμορφα χείλη. Και οι δυο ήταν σκληραγωγημένοι – ως Γερμανοί, άλλωστε – και αγαπούσαν τον προγραμματισμό και την οργάνωση σε όλα – ή σχεδόν σε όλα. Από μικροί έκαναν στενή παρέα, καθώς οι οικογένειές τους ήταν γείτονες και γνωρίζονταν καλά. Πολλά καλοκαίρια περνούσαν τις διακοπές μαζί και είχαν ταξιδέψει αρκετές φορές παρέα.

Η οικογένεια του Ντίτερ διατηρούσε μια αντικερί στο Ανόβερο, με σταθερή και καλή πελατεία. Κάποιες περιέργες φήμες που είχαν κυκλοφορήσει δεν επιβεβαιώθηκαν ποτέ και σταδιακά ξεχάστηκαν. Πιθανότατα είχαν διαδοθεί από ανταγωνιστές. Ο Ντίτερ ήταν το μεσαίο παιδί της οικογένειας. Είχε μια μικρότερη αδερφή, την Πέτρα, κι έναν μεγαλύτερο αδερφό, τον Χανς. Και οι δύο βοηθούσαν στην

αντικερί. Άλλωστε η δουλειά εκεί ήταν ευχάριστη. Οι γονείς τους αποτελούσαν ένα αγαπημένο, συμβατικό ζευγάρι Γερμανών, οι οποίοι εργάζονταν σκληρά για να παρέχουν το καλύτερο δυνατό στα παιδιά τους. Σέβονταν τους πελάτες τους και ήθελαν να διατηρήσουν το καλό όνομα του μαγαζιού. Ο πατέρας τους, ο Μαξ Λάντερερ, είχε ασκήσει το επάγγελμα του λογιστή στο παρελθόν, προτού γνωρίσει τη γυναίκα του, η οποία κληρονόμησε την αντικερί από μια θεία της που δεν είχε παιδιά. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν πράγματι μια δεμένη και αξιοπρεπής οικογένεια.

Η οικογένεια του Πίτερ ήταν επιχειρηματίες στον επισιτιστικό κλάδο. Οι γονείς του διατηρούσαν δύο εστιατόρια και δύο μπιραρίες, από τις οποίες εξασφάλιζαν σημαντικά κέρδη και μια άνετη ζωή για την πενταμελή οικογένειά τους. Ο Πίτερ ήταν το μεσαίο παιδί της οικογένειας Μπάουερ. Είχε δύο αδερφές: τη Μία, η οποία ήταν μεγαλύτερη από εκείνον κατά έναν χρόνο, και τη Λίζα, μικρότερη κατά δύο χρόνια. Εκείνος ήταν το μοναδικό αγόρι. Αγαπούσε πολύ τις αδερφές του και εκείνες τον λάτρευαν. Τον πείραζαν και τον χαίδευαν σαν το ακριβό τους παιχνίδι· και ο Πίτερ τους έκανε όλα τα χατίρια. Επίσης, τις συνόδευε πάντοτε με χαρά στα πάρτι, όταν ήταν έφηβοι – καθώς δεν είχαν μεγάλη διαφορά ηλικίας – και συζητούσε μαζί τους για τα φλερτ που απασχολούσαν όχι μόνο τον ίδιο αλλά και εκείνες.

Οι δύο φίλοι σπούδασαν στην πατρίδα τους, αλλά δεν ακολούθησαν με ιδιαίτερο ζήλο το αντικείμενο των σπου-

δών τους. Ο Ντίτερ σπούδασε γραφιστική και συνεργάστηκε με κάποιες εταιρίες, χωρίς μεγάλο ενθουσιασμό, η αλήθεια είναι. Ο Πίτερ σπούδασε αρχικά ξενοδοχειακά, όμως γρήγορα συνειδητοποίησε πως δεν τον ενδιέφερε να εργαστεί σε αυτό τον κλάδο, κι έτσι στράφηκε σε κάτι που τον γοήτευε πραγματικά: τη θάλασσα. Έστησε μια μικρή επιχείρηση πρακτόρευσης σκαφών αναψυχής και πίστευε, παρ' όλο που ήταν ακόμη στην αρχή, ότι υπήρχαν καλές προοπτικές. Είχε αφήσει τώρα στο πόδι του για όσο θα ταξίδευε, τον ξάδερφό του, τον Τομ, ο οποίος περιοριζόταν στις δουλειές του γραφείου. Το ταξίδι στο Αιγαίο και συγκεκριμένα στην Ίο – εκεί κατευθύνονταν οι δύο φίλοι – ήταν ένα «μαστ» για τον Πίτερ, ο οποίος στο μεταξύ είχε μεταδώσει την αγάπη του για τη θάλασσα και στον Ντίτερ.

Φυσικά, ο Πίτερ είχε οργανώσει τα πάντα, όπως είχε υποσχεθεί στον φίλο του. Είχε ασχοληθεί περίπου ένα εξάμηνο για να κανονίσει καθετί το οποίο αφορούσε το ταξίδι τους. Αναμφισβήτητα η Ίος αποτελούσε αγαπημένο προορισμό των νέων ήδη από τη δεκαετία του '70, λόγω των ονειρεμένων παραλιών και των καθάρων, κρυστάλλινων νερών. Όμως για τον Πίτερ, υπήρχε κι ένας επιπλέον λόγος ο οποίος τον τράβηξε προς αυτό το νησί των Κυκλάδων, που βρίσκεται κοντά στη Σαντορίνη. Πριν από τρία χρόνια, στο Ανόβερο, είχε ακούσει από έναν ηλικιωμένο ιστιοπλόο ότι στον βυθό ενός απομακρυσμένου κόλπου της Ίου υπήρχε ένα αρχαίο ναυάγιο το οποίο ήταν γεμάτο με αμφορείς και

επιπλέον περιείχε δύο αγάλματα, τα οποία ο ηλικιωμένος φίλος του – όπως τον είχε διαβεβαιώσει με έμφαση – τα είχε δει με τα μάτια του. Όμως δεν κατάφερε ποτέ να τα ανασύρει, ούτε και μίλησε, βέβαια, σε κανέναν γι' αυτά μέχρι τώρα. Για πρώτη φορά το ανέφερε στον Πίτερ.

2

*Dreamer of dreams, born out of my due time,
Why should I strive to set the crooked straight?*

William Morris, *The Earthly Paradise*

Ο γερο-Τίμοθι, ο ηλικιωμένος πλέον ιστιοπλόος, είχε μιλήσει στον Πίτερ με μεγάλη βεβαιότητα. Μάλιστα, του εξήγησε ότι ο λόγος που δεν κατάφερε ο ίδιος να επιστρέψει στην Ίο ήταν η αρρώστια της γυναίκας του. Για πολλά χρόνια έπρεπε να είναι δίπλα της και να τη φροντίζει. «Η καημένη η Αλίσ», όπως συμπονετικά την αποκαλούσε, είχε σκλήρυνση κατά πλάκας και εξαιτίας αυτής της πάθησης κάποια στιγμή έμεινε ανάπηρη. Επομένως, ο γερο-Τίμοθι αναγκαζόταν να αναλαμβάνει μόνο μικρούς ναύλους, σε κοντινές λίμνες, που όμως, λόγω της δεδομένης κατάστασης, τον εξυπηρετούσε.

Η Αλίσ είχε φύγει απ' τη ζωή πριν από τρία χρόνια, αλλά, όπως του είχε πει τότε ο ηλικιωμένος ιστιοπλόος, τώρα πια ήταν πολύ γέρος και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να βγάλει τα αγάλματα από το ναυάγιο. Με παράπονο παραδέχτηκε ότι ήταν πλέον αργά για εκείνον, όμως θεωρούσε πως ήταν κρίμα να μείνουν για πάντα θαμμένοι εκεί κάτω αυτοί οι θησαυροί.

Έτσι, αποφάσισε να αποκαλύψει στον Πίτερ το μυστικό του, καθώς του ήταν πολύ συμπαθής και τον εμπιστευόταν. Τον ήξερε, άλλωστε, πολλά χρόνια. Πολύ συχνά ο Πίτερ τον κερνούσε καμιά μπίρα, όταν τύχαινε να τον συναντήσει στην μπιραρία του. Οι δυο τους κουβέντιαζαν συχνά για τη μαγεία της θάλασσας και για τα θαλασσινά ταξίδια, είτε μακρινά είτε κοντινά. Ο Πίτερ τού είχε εκμυστηρευτεί την επιθυμία του να ξαναπάει στην Ελλάδα, στις Κυκλάδες, να κολυμπήσει στα διάφανα νερά και να αισθανθεί σαν θεός.

Έπειτα από πολλές τέτοιου είδους συζητήσεις, γεμάτες νοσταλγία από τα θαλασσινά τους ταξίδια και για τις περιπέτειές τους – αλλά και ύστερα από μερικές μπίρες παραπάνω –, ο Τίμοθι αποφάσισε να του διηγηθεί την ιστορία με το ναυάγιο στην Ίο που είχε δει σε ένα απ' τα ταξίδια του με Γερμανούς συμπατριώτες του, πριν από πολλά χρόνια.

Εκείνη τη μέρα είχε αναγκαστεί να αγκυροβολήσει σε ένα σημείο και έπεσε στο νερό για να ελέγξει αν η άγκυρα είχε πιάσει καλά.

«Τα νερά εκεί ήταν υπέροχα, μαγικά. Βάθαιναν απότομα και ήταν πεντακάθαρα. Τέτοια νερά δεν έχεις δει, Πίτερ!» είπε ο Τίμοθι με ενθουσιασμό. Ύστερα χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του, τον κοίταξε στα μάτια και συνέχισε τη διήγησή του: «Ήμασταν αγκυροβολημένοι σ' έναν έρημο κόλπο, στη μέση του πουθενά. Κολύμπησα ακολουθώντας μέσα στο νερό την αλυσίδα της άγκυρας – είχα μακριά αλυσίδα –, ώστε να δω πού και πώς ακριβώς είχε πιάσει. Τότε

βρέθηκα αντίκρυ σε ένα θέαμα που δεν θα φανταζόμουν ποτέ: τα απομεινάρια ενός αρχαίου ναυαγίου βρίσκονταν μπροστά μου. Ψάρια και πλάσματα της θάλασσας κολυμπούσαν μέσα στο κουφάρι, και είδα με έκπληξη τα στόμια πολλών αμφορέων καρφωμένων στον βυθό, μαζί με τη βάση ενός αγάλματος. Καθώς προσπαθούσα με αγωνία να διακρίνω καλύτερα τι ήταν όλα αυτά, κούνησα τα πόδια μου με τα βτραχοπέδιλα για να δώσω ώθηση και να κατέβω πιο κάτω.

»Εκεί, στα βαθιά νερά, ανακάλυψα πρώτα ένα άγαλμα ενός νέου άντρα, με ολόισια, μακριά και δυνατά πόδια, το ένα μπροστά και το άλλο ελάχιστα πιο πίσω από τη φτέρνα του μπροστινού ποδιού, και τα μαλλιά του ήταν περίτεχνα φτιαγμένα. Το κεφάλι του ήταν εντυπωσιακό. Ήταν ένα άγαλμα μοναδικής ομορφιάς. Το μέγεθός του φαινόταν μεγάλο – ίσως πάνω από ενάμισι μέτρο. Βέβαια, βρισκόταν μέσα στη θάλασσα και δεν μπορούσα να εκτιμήσω ακριβώς το ύψος του, αλλά σίγουρα δεν ήταν μικρό. Τότε είδα δίπλα του κι άλλο ένα!»

Ο γερο-Τίμοθι είχε καταλάβει ότι βρισκόταν μπροστά σε μια πολύ σημαντική ανακάλυψη. Το ναυάγιο ήταν πράγματι αρχαίο! Πόσο παλιό, όμως, δεν γνώριζε. Αυτό θα το μάθαινε αργότερα. Υποπτευόταν, όπως ανέφερε στον Πίτερ, ότι τα δύο αγάλματα μπορεί να ήταν αιγυπτιακά. Όσο καλός κολυμβητής και δύτης κι αν ήταν εκείνα τα χρόνια, δεν μπορούσε να μείνει περισσότερο κάτω από το νερό. Εξάλλου

είχε και τους πελάτες πάνω στο σκάφος. Θα τον έψαχναν και θα ανησυχούσαν που αργούσε να βγει απ' το νερό.

Ο Τίμοθι, όπως είπε στον Πίτερ, αναγκάστηκε να ανέβει στην επιφάνεια της θάλασσας για να πάρει ανάσα και μπήκε ξανά στο σκάφος, ενώ είχε κατά νου να ξαναπέσει στο νερό το απόγευμα, για να δει πάλι καλύτερα τι ακριβώς υπήρχε εκεί κάτω. Όμως, για κακή του τύχη, τα σχέδιά του ανατράπηκαν εντελώς, καθώς η μικρή κόρη των πελατών του έπαθε αλλεργία από κάτι φιστίκια που είχε φάει, κι έτσι αναγκάστηκαν να φύγουν άρον άρον για το λιμάνι της Ίου, για να ψάξουν να βρουν γιατρό. Είχε σκοπό, βέβαια, κάποια στιγμή να επιστρέψει για να ξαναδεί το ναυάγιο με την ησυχία του, αλλά δεν τα κατάφερε. Η ζωή είχε άλλα σχέδια για τον Τίμοθι.

Ο Πίτερ τον άκουγε μαγεμένος. Μόλις ο γερο-Τίμοθι τελείωσε τη διήγησή του, απογοητευμένος από την κατάληξη της ιστορίας του, ο Πίτερ πετάχτηκε αμέσως πάνω, ενθουσιασμένος, και του είπε ότι, εφόσον ήταν πιο νέος, θα μπορούσε να συνεχίσει αυτό που δεν κατάφερε εκείνος. Έτσι, μέσα στο μεθύσι του, σε μια κρίση ειλικρίνειας και γενναιοδωρίας, ο Τίμοθι τον έκανε κοινωνό του καλά κρυμμένου μυστικού του θησαυρού που ήταν ξεχασμένος στα βάθη της όμορφης Ίου.

«Αν τα βρεις, κάνε μου κι εμένα ένα δωράκι», είπε ο Τίμοθι με χαμόγελο.

Ο Πίτερ συμφώνησε και τον ρώτησε αν είχε ακούσει

πρόσφατα κάτι σχετικό με το ναυάγιο, καθώς είχαν περάσει πολλά χρόνια και ίσως να το είχαν ανακαλύψει. Ο γερο-Τίμοθι ήταν κατηγορηματικός:

«Όχι. Δεν βρέθηκε ποτέ. Παρακολουθούσα τις εφημερίδες τότε και δεν διάβασα ποτέ για κάτι τέτοιο. Αργότερα το έψαξα και στο Ίντερνετ. Δεν είδα ούτε εκεί κάτι σχετικό. Και ποιος να πάει στο σημείο εκείνο να ρίξει άγκυρα; Θέλει κότσια για να αγκυροβολήσεις... Το σκάφος διέθετε, εξάλλου, μια πολύ μακριά αλυσίδα και μια καλή άγκυρα. Μόνο εγώ, ο τρελός, έκανα κάτι τέτοια για να ευχαριστήσω τους πελάτες. Όχι πως μου είπε ποτέ κανείς ευχαριστώ», πρόσθεσε με παράπονο.

